

Sygnatura akt I C 157/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: (...) E. S.

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego **A. W.** na rzecz strony powodowej **C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.** kwotę **4.807,44 zł** (cztery tysiące osiemset siedem złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **1.017 zł** (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniosła w dniu 28 grudnia 2017 r. o zasądzenie od pozwanego A. W. kwoty 4.807,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając powyższe wskazała, że dochodzona od pozwanego wierzytelności powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym umowy z dnia 24 listopada 2008 r., którą to wierzytelność strona powodowa nabyła w drodze umowy cesji.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew, natomiast na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 r. uznał powództwo tak co do zasady jak i wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. W. w dniu 24 listopada 2008 r. zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem (...) S.A we W. (obecnie (...) Bank S.A. we W.) umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty.

Umową z dnia 13 czerwca 2017 r. wierzytelność wobec pozwanego została nabyta od wierzyciela pierwotnego przez D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Następnie ww. Fundusz, umową z dnia 29 września 2017 r. zbył nabytą uprzednio wierzytelność na rzecz strony powodowej.

Na dochodzoną wierzytelność składa się należność główna w kwocie 2.877,87 zł, a ponadto skapitalizowane odsetki oraz opłaty i koszty.

Dowód:

bezsporne, a ponadto

- wyciąg z ksiąg strony powodowej – k. 16;
- umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r. – k. 19-21 oraz z dnia 28 grudnia 2016 – k. 29-31 wraz z wyciągami z załączników – k. 17 i 18 oraz pełnomocnictwami i dokumentami rejestrowymi;
- umowa z dnia 24 listopada 2008 r.– k. 24-26;
- zawiadomienia i wezwania do zapłaty – k. 19-23.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był między stronami bezsporny. Ponadto ustalono go w oparciu o wskazane wyżej dowody tj. dowody z dokumentów przedstawione przez stronę powodową.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 r. pozwany A. W. oświadczył, że uznaje żądanie pozwu w całości – tak co do zasady jak i wysokości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 213 § k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wskazać należy, iż uznanie powództwa przez pozwanego jest aktem, którym uznaje on za zasadne zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je i przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się z wydaniem wyroku uwzględniającego w całości dochodzone od niego żądanie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r. III CRN 188/83).

W niniejszej sprawie pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę na mocy której zobowiązany był do spłaty określonej sumy pieniężnej. Zobowiązał się również do zapłaty odsetek w razie braku uiszczenia należności. Pozwany nie uiszczył wszystkich należności wynikających z zawartej umowy, co spowodowało jej wypowiedzenie. Wierzytelność ta została zbyta na rzecz (...) w W., a następnie na rzecz strony powodowej. Z całokształtu okoliczności wynika więc, że stronie powodowej przysługuje względem pozwanego wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem.

Sąd nie znalazł podstaw, które mogłyby wskazywać, iż oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub miało na celu obejście prawa, w związku z czym jako wiążące doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia zgodnego z żądaniem strony powodowej.

Dalej wskazać należy, że orzeczenie o odsetkach znajduje uzasadnienie w treści art 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Dlatego też, zasądzono na rzecz strony powodowej od pozwanego kwotę 1.017 zł, na którą to składała się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego ustalona na podstawie przepisu § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dalej wskazać należy, iż wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów procesu w zakresie kosztów zastępstwa procesowego ponad stawki minimalne nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazać należy, że stawki minimalne opłat za czynności radców prawnych określa Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jak natomiast stanowi w ust. 1 § 15 ww. rozporządzenie opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2-4. Zgodnie z pkt 3 wskazanego paragrafu opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to:

1) niezbędny nakład pracy radcy prawnego, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu;

2) wartość przedmiotu sprawy;

3) wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;

4) rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

W niniejszej sprawie, z uwagi na wartość przedmiotu sporu, stawka minimalna należna tytułem zwrotu kosztów zastępstwa zgodnie z ww. rozporządzeniem, winna wynosić 900 zł (§ 2 pkt 2) i w takiej wysokości została zasądzona. Zdaniem Sądu bowiem w sprawie nie zaistniały przesłanki z § 15 ust. 3 rozporządzenia pozwalające na jej zwiększenie.

Sąd podzieli bowiem stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w orzeczeniu z dnia 30 września 2009 r. w sprawie II AKz 643/09, z którego wynika, że ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych za poszczególne czynności lub za udział w poszczególnych postępowaniach dokonał precyzyjnego rozważenia i uwzględnienia wszelkich okoliczności charakterystycznych dla danego typu spraw. Tym samym w przyjętych stawkach minimalnych oddana została swoista wycena koniecznego nakładu pracy po stronie pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Jednocześnie ustawodawca pozostawił możliwość uwzględnienia przez sąd orzekający pewnych nadzwyczajnych, szczególnych okoliczności, które pojawiając się w danej sprawie zwiększają diametralnie nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego. Brak jest więc przesłanek do zasądzania wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych w sprawie, w której żadne ekstraordynaryjne okoliczności nie wystąpiły, a skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie.

Sąd rozstrzygając o kosztach procesu winien więc ocenić czy nakład pracy pełnomocnika wyróżniał się ponadprzeciętnie w porównaniu do spraw o podobnym charakterze czy staranność pełnomocnika przy wykonywaniu czynności była wyższa od przeciętnej, biorąc pod uwagę również długość postępowania, ilość rozpraw i przeprowadzonych na nich czynności jak również stawieniectwo i aktywność profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie pełnomocnik wnosząc o zwielokrotnienie stawki minimalnej, poza niemal dosłownym przytoczeniem treści przepisu § 15 ust. 3 pkt 3 ww. rozporządzenia nie powołał żadnych okoliczności ani faktów, które pozwalałyby na ocenę jego nakładu pracy. Nie wskazał bowiem jakie czynności podjął, a które to przewyższały normalny nakład pracy pełnomocnika w tego typu sprawach. Poza tym twierdzenia o zwiększonym nakładzie pracy budzą wątpliwości Sądu o tyle, iż pełnomocnik reprezentuje stronę powodową, która jak powszechnie wiadomo, zajmuje się masowym skupem wierzytelności, a następnie dochodzeniem ich na drodze sądowej. W związku z tym czynności niezbędne do powzięcia w tego typu sprawach przez pełnomocnika są powtarzalne. Nie może ująć uwadze również okoliczność, iż postępowanie niniejsze zostało zapoczątkowane w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które z zasady ma ułatwiać i usprawniać prace oraz zmniejszać nakład niezbędnych dla wytoczenia

powództwa czynności. Ponadto jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 17 kwietnia 2018 r., pełnomocnik strony powodowej mimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiał się na termin, jak również poza wniesieniem pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a następnie uzupełnieniem jego braków nie podjął żadnych innych czynności procesowych. W związku z tym stwierdzić należy, iż nie spełnione zostały ww. przesłanki w zakresie zwiększenia stawki minimalnej kosztów zastępstwa prawnego. Przygotowanie do prowadzenia sprawy wymagało bowiem minimalnego nakładu pracy, a to z uwagi na masowość tego typu spraw, ponadto pełnomocnik nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy, nie podjął działań celem polubownego załatwienia sprawy. Wartość przedmiotu sporu nie była wysoka. Pełnomocnik nie wskazał również jakie nadzwyczajne czynności podjął celem wyjaśnienia okoliczności faktycznych czy też zagadnień prawnych budzących wątpliwości. Sprawa nie była bowiem skomplikowana pod względem faktycznym czy prawnym, a zgromadzony materiał dowodowy nie był obszerny.

Ponadto w pkt III wyroku nadano mu rygor natychmiastowej wykonalności. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 333 § 1 pkt 2 sąd z urzędu nada wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

proszę:

1. odnotować uzasadnienie;
2. elektroniczną wersję umieścić w systemie Sędzia 2;
3. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej – r. pr. M. Z..

K., 8 maja 2018 r. (...) E. S.